

Postanowienie z dnia 3 lutego 2000 r.

III RN 128/99

Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego o odrzuceniu skargi na podstawie art. 19 pkt 3a ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), wydane po opublikowaniu przez Prezesa Trybunału Konstytucyjnego obwieszczenia z dnia 14 listopada 1997 r. (Dz.U. Nr 144, poz. 971) w sprawie utraty mocy obowiązującej art. 8 ustawy z dnia 21 lipca 1995 r. o zmianie ustaw o Urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych, o Policji, o Urzędzie Ochrony Państwa, o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz. 515), rażąco narusza konstytucyjnie gwarantowane prawo do sądu (art. 45 Konstytucji RP).

Przewodniczący: SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Andrzej Wasilewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2000 r. sprawy ze skargi Andrzeja W. na decyzję Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1997 r. [...] w przedmiocie zwolnienia ze służby w Urzędzie Ochrony Państwa na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 lutego 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 18 lutego 1999 r. [...] odrzucił skargę Andrzeja W. na decyzję Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1997 r. [...] w przedmiocie zwolnienia go ze służby w Urzędzie Ochrony Państwa na podstawie art. 29 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o

Urzędzie Ochrony Państwa (Dz.U. Nr 30, poz. 180 ze zm. – powoływanej nadal jako: ustawa o UOP). W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 19 pkt 3a ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm. – powoływanej nadal jako: ustawa o NSA) nie jest on właściwy w sprawach zwolnienia ze służby funkcjonariuszy Urzędu Ochrony Państwa, gdy wymagał tego ważny interes służby.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego pismem z dnia 8 marca 1999 r. [...] wniósł rewizję nadzwyczajną od powyższego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 lutego 1999 r. [...], zarzucając rażące naruszenie art. 16 ust. 1 pkt 1, art. 20, art. 21 i art. 27 ust. 2 ustawy o NSA oraz art. 2 i art. 45 w związku z art. 188 pkt 1 i art. 190 Konstytucji RP, a w konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono w szczególności, iż wydając powyższe postanowienie Naczelny Sąd Administracyjny nie wziął pod uwagę, że Trybunał Konstytucyjny orzeczeniem z dnia 8 kwietnia 1997 r. (K. 14/96) stwierdził niezgodność tego przepisu, który wprowadzony został w życie art. 8 ustawy z dnia 21 lipca 1995 r. o zmianie ustaw o Urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych, o Policji, o Urzędzie Ochrony Państwa, o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz. 515) z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej i to pomimo, że Prezes Trybunału Konstytucyjnego obwieszczeniem z dnia 14 listopada 1997 r. ogłosił utratę mocy obowiązującej tego przepisu (Dz.U. Nr 144, poz. 971). Tym samym zaskarżone postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego pozbawiło skarżącego konstytucyjnie gwarantowanego prawa do sądu, co stanowi naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest zasadna.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego obwieszczeniem z dnia 14 listopada 1997 r. (Dz.U. Nr 144, poz. 971) ogłosił utratę mocy obowiązującej art. 8 ustawy z dnia 21 lipca 1995 r. o zmianie ustaw o Urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych, o Policji, o Urzędzie Ochrony Państwa, o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz. 515), a tym samym także utratę obowiązywania wprowadzonego tym przepisem z dniem 12 października 1995 r. wyłączenia właściwości Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawach „zwolnienia ze służby funkcjonariuszy Urzędu

Ochrony Państwa, gdy wymaga tego ważny interes służby” (art. 19 pkt 3a ustawy o NSA). W tej sytuacji trafny okazał się zarzut rewizji nadzwyczajnej, wedle którego zaskarżone postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego wydane zostało z rażącym naruszeniem konstytucyjnie gwarantowanego prawa do sądu (art. 45 Konstytucji RP), tym bardziej, że Sąd ten oparł swoje rozstrzygnięcie na nie obowiązującym już w chwili orzekania art. 19 pkt 3a ustawy o NSA.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 236 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483) oraz art. 393¹³ § 1 KPC w związku art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) orzekł jak w sentencji.

=====